

ROMANA RIBA-ROLLINGEROVÁ

česká próza
na
www.carpe.cz

Všechno, co svrbí,
jednou svrbět přestane

Po úspěšném „základoškoláckém“ vyprávění *Veškerá podobnost a jiné kotrmelce* (2001) přivádí autorka na románovou scénu znovu svou svěbytnou hrdinku Annu Pišťárovou. V průběhu čtyřletého období se dospívající studentka Anina konfrontuje s ne vždy jednoduchou realitou, bezhlavou zamilovaností, pubertální náladovostí, komickou trapností, nárazovou ambiciózností, svéráznými mezilidskými vztahy, choulostivým politickým kontextem a v kloketu každodennosti pátrá po nevšednosti.

Jedná se o vtipný i dojemný, groteskní i hluboký, především však jadrný text, během kterého se čtenář s Aninou překlene sérií pikantních zkoušek sebevědomí i svědomí až k famózní maturitní „zkoušce z dospělosti“.

Romana Riba-Rollingerová

Narozena 12. 3. 1971 (Městec Králové).

Vdaná, dvě děti... Od r. 1996 žije ve Francii.

Gymnázium (Poděbrady),

Fakulta architektury ČVUT (Praha),

Psychografologie (Educatel – Rouen, Francie).

Ve Francii publikovala několik poetických
a prozaických textů v Sunset Editions.

V České republice jí vyšly romány

Veškerá podobnost a jiné kotrmelce (2001),

Všechno, co svrbí, jednou svrbět přestane (2007).

ROMANA RIBA-ROLLINGEROVÁ

**VŠECHNO, CO SVRBÍ,
JEDNOU SVRBĚT
PŘESTANE**

volné pokračování knihy
*Veškerá podobnost
a jiné kotrmelce
(2001)*

2011

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla, a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout z portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takového sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

© *Romana Riba-Rollingerová, 2007, 2011*

© *Carpe diem, 2007, 2011*

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-86362-95-6

„ROZTOUŽENA => ROZSOUŽENA“

(Anna Pišťárová)

Z mlhy...

I. V opratě dnů zapřažena

1/

V sobotu k poledni jsem zabila Černěnka. Omylem jsem ho rozšlápla při úklidu, škoda. Černěnko byla jediná z pakobytek, co se trochu hejbal. Černěnko – protože oproti ostatním trochu černá na břichu. Originální prostě všehovšudy a takhle blbě dopadla... Pietně jsem Černěnkovu mrtvolku odloupla od jekoru a spláchla ji do záchodu. Spláchnout ji bylo třeba nadvakrát a ještě kapku přišťouchnout štětkou, natolik byla lehoučká. Pro žádnýho z Černěnků to holt dobrý časy nejsou. Ani u Pišťárový ale tenhle závěrečný rok sedmý pětiletky zrovna nic moc. Jednak minulou středu v ulici přímo naproti baráku Aulických nainstalovali telefonní budku (protáhli tam visací kabel od doposud jediný záměstský linky vedoucí k okresnímu tajemníkovi KSČ Štolcovi), a navíc si Sašena už dva dny zvesela trpí střevní chřipkou. Štve mě to děsně, nechala jsem se tentokrát dokonce od Saši poplivat, ale žádnýho bacila se mi zas odchytnout nepodařilo. Beztak určitě plivala povrchně, bez opravdický chuti poskytnout mi službu. Ženská řevnivost, to je furt ten samej žal. Nepochybuju o tom, že celá sedmice našich třídních trubců by na svýho kamaráda v případě poptávky plivala jak o závod. Mezi klukama to funguje primitivnějc; když se jim nabídne možnost flusnout si, tak si nekalkulovaně flusnou. Oni teda, magoři, abych jim zas moc nenadržovala, flusou i bez poptávky. A taky si to hubnutí natolik brát nemusej, když se u nich zrovna ta hormonální revoluce na zadku tak příšerně neprojevuje. Což my s Aulickou jo, my si to pořádně berem. No a zatímco Saša Aulická díky

tý nespravedlivý proháněče shodila už aspoň dvě kila, mnou i nadále lomcuje nepřetržitá chuť k jídlu. Jak strejdivoc prase na výkrmu. Normálně bych si teď povzdychla: „Ach jo“, jenže nemůžu, jelikož jsem se nedávno zavázala, že dětinsky „achjovat“ jednou provždy přestanu.

A jinak? Šprtám jako debil a maskuju si uhry zásypem na dětský prdelky. Šprtání versus maskování uhrů, faldů a komplexů – v tom tkví podstata celého mého náctiletého života. Takhle jsem si to gymplácký mládí nepředstavovala (ad „závazek“ čili promlčené „ach jo“). Aspoň že se mě furt drží ta poezie. Když ale říkám „furt“, mám na mysli, že se jako furt vrací, a ne že by se mnou setrvala bez ustání. Naopak! Vždycky je třeba odmakat si další z řady banálně prozaických ikstýdenek, než to na mne náhodou znovu padne – a to většinou v naprosto neočekávaný situaci i místě. Tvůrčí trans, náhlý blesk z mdlého nebe. Nejdřív to ze sebe vysmolím na papír, a pak to obyčejně – jelikož většinou to opěvuje nějaký můj milostnej či obecně existenční bol – obrečím (tajně). Jak ale říkám, běžnost to není. Například právě teď – *níčevó níbud'*, žádná poezie, žádná strofa, žádný jamb. Vzhledem k protivným okolnostem se to dá i pochopit. Všeobecný marasmus, řekl by někdo, kdo tohle slovo běžně používá. Například Dr. Ladislav Rejman by to určitě vysypal z rukávu jakbysmet (jakbysypl). Já na „marasmus“ před chvílí padla ve Vítině Kapesním slovníku cizích slov. A proč že ve slovníku „Vítině“? Přísahám, že bych jí ho byla dávno vrátila, kdyby obálku trapně nehyzdil mastnej flek. A taky kdyby se mi momentálně do života tolik nehodil. (Slovník, ne flek. Jak mi ale do myšlenek pořád leze „flek“, tak mi to zas vyvolává žrací asociaci ad šunkaflek.) Zpátky ke slovníku a ať už to téma razantně utnu – nakonec, kde je Vítě konec?Někde ve východočeských dálavách si užívá sodomagomorských radostí internátní svobody, zatímco my gympláčtí stále jen ve stojatých polabinských vodách hrbíme hřbet pod všudypřítomným rodičovským jhem! Čili toho pr'ávýho slovníčka

cizích slov si i docela zasloužím. Coby kompenzaci. Aspoň k částečnému uhašení mé neutuchající žízně po termínech. Žízně beznadějně neutuchající, protože obvykle každý z termínů, co v noci poctivě našprtám, s následujícím ránem prachsprostě zapomenu. To už ale opět bočím z tématu. Tedy, co se mého osobního marasmu týče, kromě nesčetných fádnic povinností kde nic tu nic; žádný vzrůšo, žádný drama, žádná náctiletá láska, žádná opravdická hodnota. Kdyby byl život třeba čajem, tak ten můj louhovaným z vylouhaného pytlíku.

2/

Dnešní školní jitra mělo do „dobrého a ještě lepšího“ daleko. Zjistila jsem totiž, že Saša není sama. Střevní chřipka stihla u nás ve třídě už nejmíň šest borců. Projímá se i frigida Magdala. No a taky ONA, a to ačkoliv to vůbec zapotřebí nemá. Ona = Nela! (Závazek.)

Nela – už to jméno. To je úplně něco jiného, úplně jiný bytí. Úplně jinej životní vklad to je. Nela Hříbětová proti Anině Pišťárový. Nela versus Anča... co *comment*? Když se Nela usmívá, vypadá jak na retušovaných fotkách ze třicátých let. Vlasy krepované, pleť alabastrová, celá taková neskutečná, jakoby hnětená z mimozemského těsta. Nela vypadá zajímavě i v teplákách. Navíc – a to je právě to nejnesnesitelnější – ona je opravdu chytrá a talentovaná, a to snad ve všech uměleckých, humanitních i exaktních oborech. A její anglickej přízvuk zní fakt anglicky. Všech svých cílů Nela dosáhne. Zvláštníma neviditelnýma metodama, ale jo. Jakoby žádný ambice netyčila, jakoby jen tak proplouvala dnem za dnem, když se ale člověk na ni podívá, vždycky jakoby na něj shlížela z vítězného stupínku. Vůbec všechno kolem Nely je originální. Babička Nely se jmenuje Balbína, teta Stefánie, otitulovaný táta hraje na harfu, otitulovaná máma umí španělsky a latinsky, brácha je o patnáct let starší, nosí dlouhý vlasovou, poslouchá Franka Zappu, a když

právě nevěterinuje zvířata, tak vyrábí z hlíny sluneční hodiny. I ten jejich běžovej kocour Ferdinand se chová nezvykle, například se jim prej doma ani jednou nevydělal.

Zatímco v mém příbuzenstvu se to hemží Pepanama a Máňama, dělnickou třídou, pionýrama, z „cizojazyčosti“ sem tam nějakým vulgarismem a z kulturní osvěty tak maximálně hospodským akordeónem a snůškou přioplzlých fórů. A všechny naše postupný kočky nám doma zneprovznily nejmíň už polovinu koberců. Že se to vůbec tak blbě schází? Na jedný adrese samá originalita, a jinde samá průměrnost, to je snad nějaký prokletí. Skrytej kastovní systém jak v Indii. Akorát snad jedna spravedlnost by se v našich evropských podmínkách oproti indickým vystopovat mohla; plešouni například se u nás vyskytují kasta nekasta. Všimla jsem si totiž na jezeře, že Nelin brácha má už dost vylíslý kouty. No jo ale – a co náš strejda?! Vylíslý kouty jsou rozhodně přijatelnější než potupná přehazovačka. A nejudstrašující případ našeho pelichajícího ochlasty otce, ten tu kletbu tupluje. Čili i testosteron je, až na vzácné výjimky, na nemilosrdnost skrytého kastovního systému krátkej. „Každýmu dle jeho potřeb“ nenaděluje ani příroda, ani Ježíšek, natožpak proplešlej Husák.

Plešky jsou však pouhou podmnožinou, vůbec celá naše rodina je totiž čím dál nereprezentativnější. A co to tak změkčile přikrašlovat – „nereprezentativní“ je v případě Pišťárovic komplimentem. Je to prostě tragédie. Praštěná Šárina nosí kolem krku zelenej šátek mladých ochránců i do krámu. Že by se, jak vždycky s dědou natírala, přečichala toluénu a zůstala tak nezvratně oblblá? Abych tedy dostála objektivního nadhledu, jeden klad Šárina příslušnost do jejich ochranářsky nadržený sekty obnáší, a sice že teď pravidelně vyvenčuje Nerouše. I ho celkem krmí. Ale to je z přijatelného fakt všechno, zbytek je děs. Vlasy má (furt ještě o Šárině) sestříhlý do podivný helmičky. Trochu jako legendární „tupý sestřih“, který na mně coby baculaté pětiletce kdysi spáchala kadeřnice